

Сурма з Мар'яцької вежі мирну годину звістує.
Сплять в лабіринтах Вавелю поети і королі.
Константи, він же Ільдефонс, простеньку пісню насвистує,
Пускає веселих зайчиків по вітряному склі.

А Краків сяє, мов цяцька. Дзвонять перші конвалії.
Копернік з доктором Фаустом пиво повільно п'ють.
О мій зелений Константи! О срібна моя Наталю —
Для вас у вільхах зозулі вінчальні персні кують.

Година, рік чи століття — яке це все має значення!
Під місяцем середньовічним я, наче циган, засмаг.
Маестро, ви запізналися. Невчасно прийшли на побачення.
Забалакались з майстром Бітом? Чи перестрів Каллімах?

Ах, знову прийшов невчасно. Ще ж лихо із фаетонами.
Ще й заморожені коні. Дзенькіт білих вудил.
Цокочуть гніді над Краковом, відцокують за кордонами
І сиплять міщанам на голови мусянжевий теплий пил.

Завісь, обивателю, очі пухкою верблюжою ковдрою.
Маленьке міщанське щастя, конче потрібне тобі...
А я поговорю з зіркою. Тією самою, з котрою
Нам завтра людям засвічувать вогники голубі.

Ех, знову заговорився. А там за даллю, за даллю —
Такий черемховий вітер! Дві райдуги Віслу п'ють.
...А твій зелений Константи повернеться, чуєш, Наталю,
Коли у вільхах зозулі персні вам докують...

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.